

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Nok et Par Ord om Bjovulfs Drape

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Nok et Par Ord om Bjovulfs Drape", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1815_254-txt-root/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

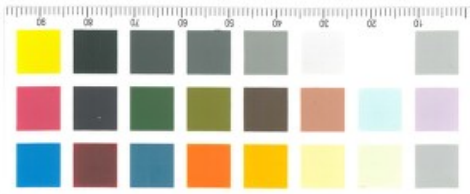
Mj tryk.

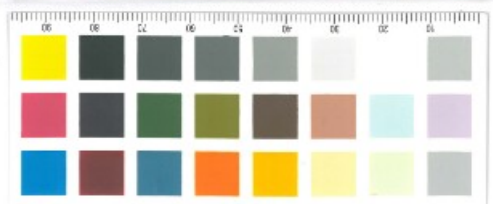
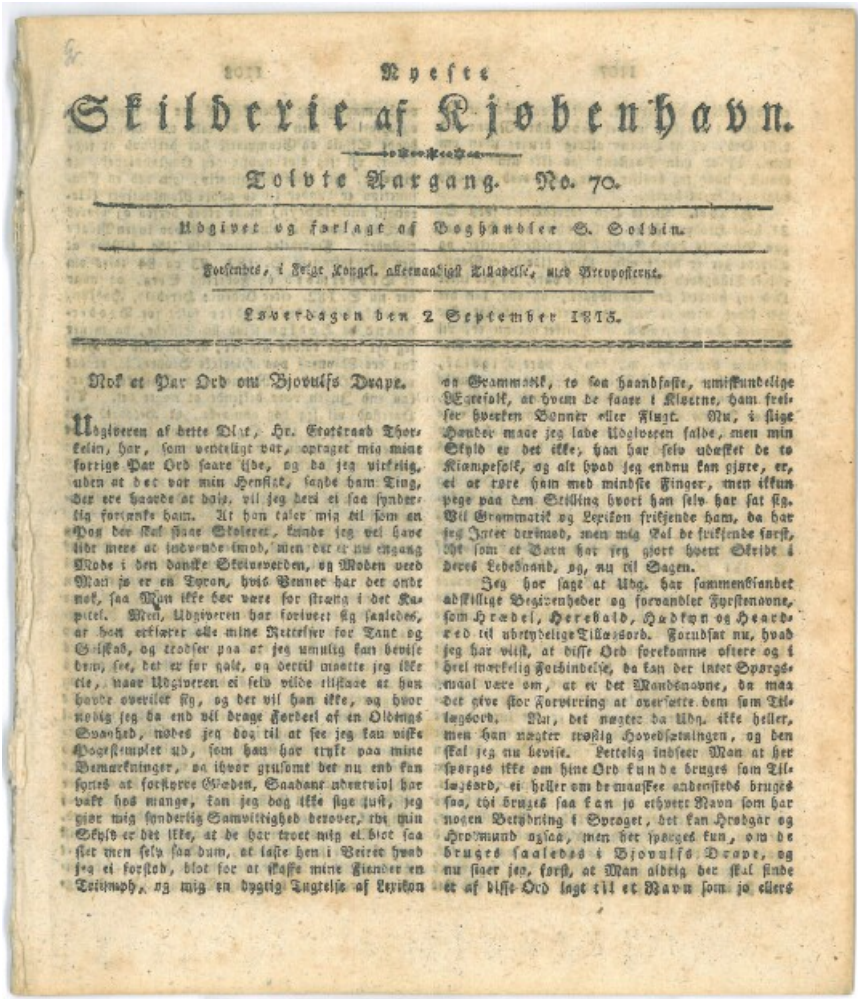
Grundtvigs Polemik med Thorkelin om Njordskj.

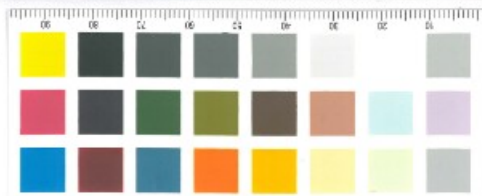
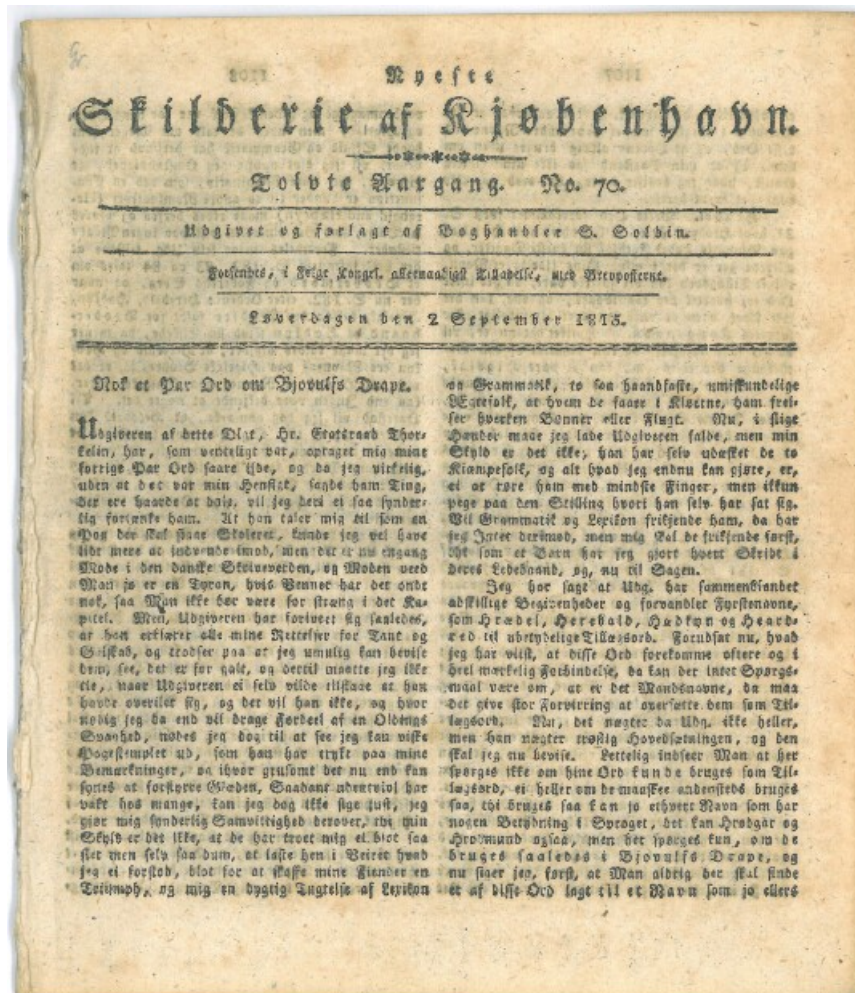
- 1 Grundtvig til Paa Ord om det nye udkomne angelsaxiske Digte.
p. 995-52, 996-1022, 1027-15, 1028-36, 1045-47.
- 2 Thorkelin Svare til Paa Ord om det nye udk. angelsax. Digte i Skid. N. 60.
p. 107-61, 1073-80.
- 3 Grundtvig til et Paa Ord om Njordskj. Dragen.
p. 105-09, 1121-25, 1109-45.
- 4 Statsraad Thorkelin svar paa svarene etc.
p. 105-36.
- 5 A Kontroverserne til de Statsr. Thorkelin og hans Medlem i Skid. N. 76 2. A.
p. 1244-48.

Agnete Sørensen af Kbh. 12. Aug. N. 60, 63-68, 70-72, 75, 85.

27/7, 8.12.16.19.22.26/8, 2.5.9.12/9, 27/10 1815.







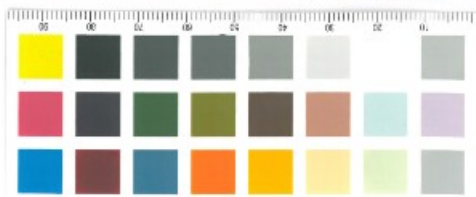
er fædnylrig, og heri paa, at det omdøbt er sit
 Profonem i Digtet, som ei høve andre Døne ind
 disse Ord, og at Ordene aldrig bruges uden om
 dem; og er min Paasend saa ikke rimodlig
 bevist, naar jeg besiffer dette, da ved jeg ikke
 hvad det er at bevise.

Hrædel. Dette Ord forekommer først S.
 31 hvor Hroogar Nær, at Got her nes Hrædel
 gav Hjovalf Zabit Eathol sin eneste Daatter, og
 allerede her er det i mine Hænder et Navn,
 thi et Tilleggsord kan det jo ikke være, da her intet
 Ord er, hvortil det kan lægges, og ene kan det
 ikke staa, uden at være enten et almindeligt eller
 særdeles Kongens o. n. Hvilket det nu er, vil
 vi her lade uafgjort, og kun bemærke at den Gør-
 chekonger her kaldes om, kan ei være Higelak,
 thi var han ung i Hjovalfs Randdom, kunde
 han ei være hans Medfader, derimod ses vi let,
 at for Tithens Skyld kunde den Konge godt være
 Higelaks Fader. Nu kaldes Higelak næst
 S. 113, 139, 176 og 222 ubetydeligt Hrædel
 Søn (suna, asferan Hæples) fremdeles kaldes
 Higelak Hærdlingen S. 144, hvilket Ord dog
 vil siges vel er udelst fra et Navn, som Sker-
 fings, Skjolding o. l. v., og heraf mener jeg
 det er afledt, og Hrædel er Navnet paa
 Higelaks Fader. Endelns fortæller Hjovalf
 S. 181 at Kong Hrædel (Hæpel-cyning)
 tog ham af hans Faders Hænder som en spraaet
 Dreng og opfostrede ham, og S. 184, at da
 Hrædel var død, begyndte Krigen mellem Svenskere
 og Goter. Naar Man hertil foier S. 164
 hvor paa et, mig endnu lidt dunkelt Ord, staar:
 Hrædels Efterlader, da findes Ordet ikke mere i
 Digtet, men Hærdling bruges endnu 217 og
 219 om Higelak og hans Dødre. Er nu Hræ-
 del saa omdøbt et Navn, da er det intet Under
 at det har sat Nda. som ikke erkjendte det i sin
 Fortælling, som da ogsaa viser sig deraf, at hun
 overfatter det, alt efter Omstændighederne: Rex,
 Princeps, vel, timore varus, reverentia, pectus.

Hærdald og Hærdyn. Disse Ord findes
 ei i hele Digtet før S. 181 hvor Hjovalf staar,
 at den første Modgang Hrædel havde, var med
 hans Døds: Hærdald og Hærdyn og Higelak.
 Nda. staar det skal bede at ingen Ting var været
 for ham (sifer Udgs. Menig Higelak) end det

vaabenmægtige og hederfulde Gæst var for hans Døds
 og Higelak, men uden at tale om Mødet som
 haande Skjalp og Grammatik har herimod at ind-
 vende, vil jeg blot nævne den Omstændighed, at
 Higelak, den store Nominativ, som ved en Con-
 junction er bundet til to andre Nominativer (Hæ-
 rdald and Hærdyn) maae røres deraf og ejes
 til Dativ, som Grammatikken vist paa Ingen Maade
 tillader. Fremdeles maae selv Nda. tilføies at
 det heel igjennem S. 182, 83 og 84 tales om
 et Dødermord og Faderens Sorg, og naar
 der nu S. 182, efter Ordene: Hærdald, Hærdyn,
 Higelak, læses: den sidste faldt for Døder-
 haand da Hærdyn stod sin Eftre, da mener
 jeg det maae kaldes skjort, at Hærdald og Hærd-
 yn ere Navnene paa Higelaks Dødre, ja, er det
 vist, at Hrædel er Navnet paa Higelaks Fader,
 kan end Ingen være bekjendt at nægte det. Til
 Overføed vil jeg dog bemærke, at Hærdald kun
 nævnes en gang til, S. 184 hvor der staar at
 Faderen sørgede over Hærdald, men kunde dog ikke
 have hans Døds forsi han istede ham, at 185
 læses: Hærdyn Gæst er uds Konge, S. 217
 Hærdlingen Hærdyn, og at Ordet ei forekom-
 mer flere.

Hærdred. Dette Ord staar ikke tydelig
 uden S. 177 og 78. Det staar, at da Higelak
 var saldt, tilbød Man Hjovalf Kongesalen, fordi
 Man ei turde betroe et Døds Regiment, men
 det kunde Ingen sige at han spillede Herte over
 Hærdred eller trængte efter Kronen, han op-
 fattede ham i Tre og Skærsighed til han blev
 ældre og selv kunde råde, men saa kom Ords
 Sonner til Gotland paa Treid, Higelaks
 Søn saldt og da Hærdred var saldt, drog
 Dagmthjovs Søn tilbage og lod Hjovalf beholde
 Kongesalen. Nda. vil derimod at Hærdred skal
 overføres ved imperialis og consiliarius og fore-
 raaret om Higelak, skjøndt hans Fald i Gotland
 forud er foretalt, skjøndt han da maae gjøre en klar
 Dativ hærdrede til Nominativ og skjøndt det
 efter hans egen Afslættelse tales om en Søn af
 Higelak, der ei eris et andet Navn end Hærdred.
 Saaledes tror jeg da stærkt at have bevist
 den af mine største Anker, en Anke, som skalk et
 heelt Afnit af Digtet, og som for sig: at gjenne-
 føres forede et væsentligt Bekjendtskab med Digtet



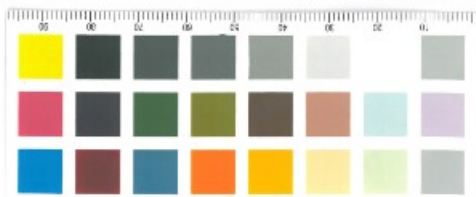
er fædnylrig, og heriind, at det omdøbt er sit
 Profonier i Digtet, som ei høve andre Døne ind
 disse Ord, og at Ordene aldrig bruges uden om
 dem; og er min Paasend saa ikke rimodiglig
 bevist, naar jeg besiffer dette, da ved jeg ikke
 hvad det er at bevise.

Hædel. Dette Ord forekommer først S.
 31 hvor Hroogar Nær, at Gode her ned Hædel
 gav Hjovald Zabit Eithoi sin eneste Daatter, og
 allerede her er det i mine Hæder et Navn,
 thi et Tilleggsord kan det jo ikke være, da her intet
 Ord er, hvortil det kan lægges, og ene kan det
 ikke staa, uden at være enten et afslutnings eller
 særdeles Kongen o. n. Hvilket det nu er, vil
 vi her lade uafgjort, og kun bemærke at den Gode
 skæbne her taler om, kan ei være Higelak,
 thi var han ung i Hjovalds Randdom, kunde
 han ei være hans Medfæder, derimod ses vi let,
 at for Tithens Skyld kunde den Konge godt være
 Higelaks Fader. Nu kaldes Higelak næst
 S. 113, 139, 176 og 222 ubetydelig Hæder
 Søen (suna, asferan Hæples) fremdeles kaldes
 Higelak Hæderlingen S. 144, hvilket Ord dog
 vil ligesaa vel er udelst fra et Navn, som Sker-
 fens, Skjolding o. s. v., og heraf mener jeg
 det er sandsagt, at Hædel er Navnet paa
 Higelaks Fader. Endelig fortæller Hjovald
 S. 181 at Kong Hædel (Hædel-cyning)
 tog ham af hans Faders Hæns som en spæd
 Dreng og opfostrede ham, og S. 184, at da
 Hædel var død, begyndte Krigen mellem Svenskere
 og Goter. Naar Man hertil foier S. 164
 hvor paa et, mig endnu lidt dunkelt Ord, staar:
 Hædels Efterlader, da findes Ordet ikke mere i
 Digtet, men Hæderling bruges endnu 217 og
 219 om Higelak og hans Døder. Er nu Hæ-
 del saa omdøbt et Navn, da er det intet Under
 at det har sat Næ. som ikke erkjendte det i sin
 Fortælling, som da ogsaa viser sig deraf, at den
 overfatter det, alt efter Omstændighederne: Rex,
 Princeps, vel, timore varus, reverentia, pectus.

Hæderald og Hæder. Disse Ord findes
 ei i hele Digtet før S. 181 hvor Hjovald staar,
 at den største Modgang Hædel havde, var med
 hans Døen: Hæderald og Hæder og Higelak.
 Næ. naar det skal bede at ingen Ting var værre
 for ham (seer Udgs. Rensing Higelak) end det

vaabenmægtige og Hæderfulde var for hans Døen
 og Higelak, men uden at tale om Mødet som
 haade Skjalp og Grammatik har herimod at ind-
 vende, vil jeg blot naane den Omstændighed, at
 Higelak, den store Dominatio, som ved en Con-
 junction er bundet til to andre Dominatioer (Hæ-
 derald ind Hæder) maae ridses deraf og ejes
 til Døen, som Hjovalden vist paa ingen Maade
 tilføder. Fremdeles maae selv Ud. tilføde at
 det heel igjennem S. 182, 83 og 84 tales om
 et Dødermord og Hæderens Sorg, og naar
 der nu S. 182, efter Ordene: Hæderald, Hæder,
 Higelak, læses: den sidste taler for Døder-
 haand da Hæderling find sin Eiferde, da mener
 jeg det maae kaldes skjort, at Hæderald og Hæ-
 der kan ere Navnene paa Higelaks Døder, ja, er det
 vist, at Hædel er Navnet paa Higelaks Fader,
 kan end Ingen være bekjendt at nægte det. Til
 Overføed vil jeg dog bemærke, at Hæderald kun
 nævnes en gang til, S. 184 hvor der staar at
 Hæderens sørgede over Hæderald, men kunde dog ikke
 have hans Døder fordi han ikke ham, at 185
 læses: Hæderling Gode her ned Konge, S. 217
 Hæderlingen Hæder, og at Ordet ei forekom-
 mer flere.

Hæderdred. Dette Ord staar ikke tydelig
 uden S. 177 og 78. Det staar, at da Higelak
 var salbet, tilbød Man Hjovald Kongesalen, fordi
 Man ei turde betroe et Døen Regiment, men
 det kunde Ingen sige at han spillede Hæde over
 Hæderdred eller trængte efter Kronen, han op-
 fæstede ham i Tre og Skærlighed til han blev
 ældre og selv kunde råde, men saa kom Ordets
 Søner til Gotland paa Treid, Higelaks
 Søen salt og da Hæderdred var salbet, drog
 Dagmthjovs Søen tilbage og lod Hjovald beholde
 Kongesalen. I Ud. vil derimod at Hæderdred skal
 overføres ved imperialis og consiliarius og fore-
 raaret om Higelak, skjøndt hans Fald i Gotland
 forud er foretalt, skjøndt han da maae gjøre en klar
 Døen hæderdred til Meminatio og Alindt des
 efter hans egen Afslætte tales om en Søen af
 Higelak, der ei eris et andet Navn end Hæderdred.
 Saaledes tror jeg da stærkt at have bevist
 den af mine største Anker, en Anker, som skal et
 heelt Afnit af Digtet, og som for sig at gjenne-
 føres forede et væsentligt Bekjendtskab med Digtet



et, og maatte, eftersom det, detsom Brøds sig
 selv, thi naar Man anseer et saa simpelt
 Middel, hvorved der kommer urvunden Mening og
 Sammenheng ind, hvor de forledes sig, da vilde
 ogsaa Man se en videre Deltid, og det store
 uafvendelige Brøds har jeg alt for for Lykke,
 der vil gjore sig den Umasse, at ojnemmelig den
 latinske Overførelse med sine Par Ord ved Siden
 Andertid er det rimeligt at Man i det saa
 faare aandelige Tid, forder mere haandgrikelig
 Deviser, og dem har jeg nu givet, røtte dem, hoo
 som kan?

(Fortsættelse.)

Om Brændevinsbrænderen paa Landet.

Forinden man ser paa, med Hr. Høne og Hær,
 at Brændevinsbrænderen bliver forsvundet paa Landet,
 maa man efterse, og besvare sig, blant flere,
 følgende Spørgsmaal:

1. Om Brændevinsbrænderen kan regnes blant de
 Fornødenheder, som man bør søge forogede om
 de Nødsartier? Om samværet bypige Nødsartier
 er saavel sig for Sundheden, Fortæ og opmuntret
 Menneket til Nærheden, eller og ejor der Noe,
 doer og ligegyldigt? Og om den i Dørlige er
 usædelig i moralsk Hensende?
2. Om der ikke efter et Nærhed for
 det og dets mere Brændevins i Landet, naar
 det lavet og høvet i Høer Hus, end naar det
 skal hentes anderledes fra og kaldes befordrigt?
3. Om dette store Forbrug af Brændevins
 spares i Kosten, eller om ikke Forbruget derved
 bliver dyrt?
4. Om det Overflod af Brændevins fra Høer
 Færdig, der formodes at blive, er saa usædelig
 lig i Hønden som Korner hvorof det er bevidt
 finde var, og i sand Værdi kan erstatte bedre?
 eller om det liden der soies i Systemet, uden
 Kunstskab og med maadelige Retfærdigheder, opnaar
 den fuldkommenhed som det der behandles i det
 Stætte af erfarn Brændevinsbrænderer?
5. Om alle osaa dette Liden erder forholds-
 medsig mindre Udygt, end hvor et større Parti
 behandles?

6. Om det Arbeide og Tilgæng, der man paa
 endog det mindste Brændevinsbrænder, af Høndens
 berer eller hvorn anden der foretaar Brændevins,
 ikke kunde anvendes til nyttigere og nødvendiger
 Syssel i Høer, Haven eller paa Marken? og
 om ikke ogsaa den Kapital, Liden eller stor, hvor
 for Brændevinsbrænderer, maa anskaffes og vedliges
 holdes, anvendes bedre i Høerbrug?

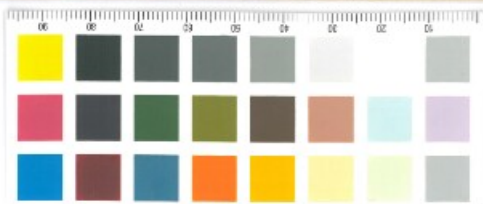
7. Om Landet saamange arbejdende Hænder
 at man maatte af den Afslag stulle nogle Tu-
 sende Arbeider derfra til sit uafvendigt (ja for
 menelig Nødsart) Forbrug? Eller: maa man
 hellere enke alle dem der have, og mange flere,
 sysselsætte paa den mest hensigtsmæssige Maade
 til Landets Opdyrking?

8. Om det Afslag og Møst der ved Bræ-
 nding saa let vares for Creaturere, ikke vilde af-
 seede Almens Opmarksomhed fra den mere an-
 seelige men befordrigere Omsorgsmande, der
 iværksættes ved Rodskæters og Foderretters Dyrlig-
 ning, det er ved et bedre Høerbrug?

9. Høerrets skatte Betænkning gjenvinde
 de Indtænter den ved almindelig tilskede (dog unæ-
 sig af hver Familie hængt) Brændevinsbrænder
 paa Landet, og formindsker Brænderen i Høerbrænderne,
 taber?

At holde Control med saamange vilde vel
 hærken være et ikke usædeligt, og at lægge Af-
 givet paa alle Høerform besværligt, vilde være et
 lade den tærende Deel betale endel af Afgiften
 for den Frembringende, den Færdig for den Høer.
 At derimod enkelte Brændevinsbrænderer efter Afgiften og
 med en passende Afgift, i Forhold til Værdets
 Størrelse og Stedets Velgærd, blev tilskede
 paa Landet, især i egne lange sea Høerbrænder, og
 i Høerbrænder, hvor Karteselskabet er en Høer
 vedlag, Afslutning varselig sa Brændevinsbrænder
 Kald; samt de ofte prøvede Høerbrænder til Liden
 disse at brænde imod en bestemt Afgift, der var
 maatte gunstig.

10. Kort: Om almindelig Brændevinsbrænder
 ikke ansees forogede Dyrt, der ikke anseer
 ner Folket, formindsker Høerbrænderer og Stæ-
 rets Indtænter, forandrer Liden til Stæde
 for Liden og Indtænter, og der Liden fra, og
 svækket Liden til, der Høer Høerbrænder
 gets Forbedring, der stulle formoes Høerbrænder



N y e s t e Skilderie af Kjøbenhavn.

Tolvte Hæft. No. 71.

Udgivet og forlagt af Boghandler E. Seldin.

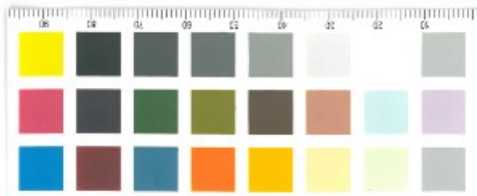
Forhandles, i Salgs Kæmpe, altemaadigt-Handels, med Brevvoktere.

Tirsdagen den 5 September 1815.

Med et Par Ord om Nioulfs Drøye.
(Fortættelse.)

Nu kommer to Nøden til de enkelte Steder hvor jeg har misbilliget Overførelsen, og inder af dem er vel mærkeligere for Alle. end Deres i Indledningen, hvor Nioulfs siger de tales om en Nioulfs Toz, jeg Derimod, at Skjalden beretter Skjalds Klædeskjøbs. Dette kalder Ud- reent Galskab og paafræser træffelig, at den hele Fortælling er et Billede af min egen Indbildnings- kraft, hvort den gamle Skjald har hverken Lod eller Døel. Nu, kunde jeg, uden i alle Månder at trode Sandheden for nær, tilægge mig den Fortælling, da ved jeg ikke hvort jeg kunde hude den fra mig, efterom det er dog sig en fæner og velkædet Tale, som vel ingen Skjald kunde komme fra ved, men man maatte dog vel kalde det heel ubegribeligt, hvorledes det kunde falde mig ind at digte den selv, og lige for Modpartens Dine hude den ind i det gamle Kæb, ubegribeligt, siger jeg, thi for at kunne give det, maatte jeg paa rensang været saake Klog og saare Dukt, vel bevandret og vantundig i det gamle Kæb. Dog, saa guldigt end et saadant Bevis kunde være for hvem der ei kan eller vil see efter selv, lade dog vel ikkun Kaa det gjælde, og jeg saare da vel see til at hude paa et meer haandgribeligt, hvor vankeeligt det ogsaa er i sig en Bog at tilreedskille dem, der ikke kjende Sproget og ei vil nøies med ind-

vettes Beviser, thi til Sprogkundige taler jeg jo ikke her, tenkt de sig ikke selv forbundne til at give mig Ret, da var det stemt for dem eller for mig. Tæser Man nu Indledningen for sig i den latinske Overførelse, da finder Man, efter nogle ret store Ord om Skjald Skjald og nogle halve Linier om en Doo som skal have været ved Nioulfs Dødsst, en heel uforstaaelig Tale om Skjalden, som begynder med de Ord: Ica debet rimeliorum og sluttes S. 5 med: Virtute matras. Na følger, Nøget indtil Skurmenen, som Ud- giver for en Tale om et af Nioulfs Toz, men saa meget er vist, at i Overførelsen nævnes intet Naou, findes ingen Tilbagevending til de forrige Naune, ingen Underretning om hvor Reffen gjaldt, eller hvad Udvaldet var, men kun en værd Tale om at Man kunde høre, om et eller flere Skibes Pakning, og om Heltens Sorg over, at de ikke vilde høre der kunde hjemføre det Døye. Er nu denne Overførelse rigtig, da har den gamle Skjald bragt i Indledningen givet os et Brud- stykke om et Toz uden Hoved og Hale, som faldet ned af Skerne, uforstaaeligt for alle, uden Sam- menheng med det forrige eller følgende, og med den forunderlige Efterretning i Enden, at Heltene drog sig end paa Toz, som ei pleiede at være deres Skik, og at det var deres Sorg, hoem der kunde sie de Klenodier, som var paa deres Snæker, en Sorg Kjøper ei pleiede at huse, saalænge Armen kunde røre sig og Sværdet holdt. Derimod siger jeg, at efter Tælen om Skjalds



N y e s t e Skilderie af Kjøbenhavn.

Tolvte Hæft. No. 71.

Udgivet og forlagt af Boghandler E. Seldin.

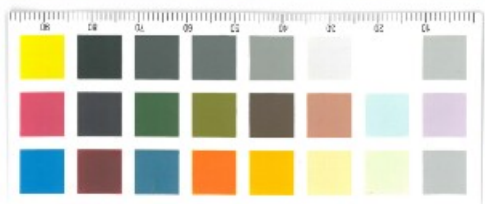
Forhandles, i Salgs Kæde, altemaadigt i Almindelighed, med Brevvoktere.

Tirsdagen den 5 September 1815.

Med et Par Ord om Nioulfs Drøye.
(Fortættelse.)

Nu kommer to Nøden til de enkelte Steder hvor jeg har misbilliget Overførelsen, og inder af dem er vel mærkeligere for Alle. end Brevet i Indledningen, hvor Udgiveren siger de tales om en Nioulfs Toz, jeg Derimod, at Skjalden be- refter Skjalds Tilbedingsløst. Dette kalder Ud- reent Galskab og paafræser trodsig, at den hele Fortælling er et Billede af min egen Indbildnings- kraft, hvort den gamle Skjald har hverken Lod eller Døel. Nu, kunde jeg, uden i alle Månder at trode Sandheden for nær, tilægge mig den Fortælling, da ved jeg ikke hvort jeg kunde hude den fra mig, efterom det er dog sig en fover og velkint Tale, som vel ingen Skjald kunde komme fra ved, men man maatte dog vel kalde det heel ubegribeligt, hvorledes det kunde falde mig ind at digte den selv, og lige for Udgiverens Dine hude den ind i det gamle Kæb, ubegribeligt, siger jeg, thi for at kunne give det, maatte jeg paa rensang været saake flok og saare Dukt, vel bevandret og vantundig i det gamle Kæb. Dog, saa guldigt end et saadant Brevist kunde være for hvem der ei kan slet vil see efter selv, lade dog vel ikkun Kaa det gjælde, og jeg saare da vel see til at hude paa et meer haandgribeligt, hvor vankeeligt det ogsaa er i sig en Bog at tilreedskille dem, der ikke kjende Sproget og ei vil nøies med ind-

vettes Brevist, thi til Sprogkundige taler jeg jo ikke her, tenkt de sig ikke selv forbundne til at give mig Ret, da var det stemt for dem eller for mig. Tæser Man nu Indledningen for sig i den latinske Overførelse, da finder Man, efter nogle ret store Ord om Skjald Skafing og nogle halve Linjer om en Soa som skal have været ved Maan Nioulfs, en heel uforstaaelig Tale om en af Skjalden, som begynder med de Ord: Ica debet rimeliorum og slutter S. 5 med: Virtute maxias. Na følger, Nøget indtil Skurmenen, som Ud- giver for en Tale om et af Nioulfs Toz, men saa meget er vist, at i Overførelsen nævnes intet Naun, findes ingen Tilbedingsløst til de forrige Naune, ingen Underretning om hvort Reisen gjaldt, eller hvort Udvaldet var, men kun en værd Tale om at Man kunde høre, om et eller flere Skibes Pakning, og om Heltens Sorg over, at de ikke vilde høre der kunde hjemføre det Døtre. Er nu denne Overførelse rigtig, da har den gamle Skjald fra i Indledningen givet os et Brud- stkke om et Toz uden Hoved og Hale, som faldet ned af Skurmen, uforstaaeligt for alle, uden Sam- menheng med det forrige eller følgende, og med den forunderlige Efterretning i Enden, at Hekte drog sig end paa Toz, som ei pleiede at være deres Skik, og at det var deres Sorg, hoem der kunde sie de Klenodier, som var paa deres Snekker, en Sorg Kjaemper ei pleiede at huse, saalænge Armen kunde røre sig og Sværdet holdt. Derimod siger jeg, at efter Taler om Skjalds



Galde og Gævnildhed, følger en Betragtning over Trofæden som maaske skæbte hos en gammel konges Rindør, hvorved end videre dannes en naturlig Overgang til en fore Fortælling om, hvorledes Skjalds Fremer, endnu efter hans Død, vilde ham Trofæde og Hæderlighed. Nu vil Ingen nægte, at Dette udsætt er lange rimeligere, end det er søst utroligt om en Skjald, der viser at han var ingen Kæmpe i sin Kunst, at han vilde staa i Indledningen rykke sig ind i en mørk Tale, som huerken er kunget eller stillet, men uden Sammenheng at alene med hans Hovedsag, men med Alt i Digtet; og derimod helst rimelig, at han i Indledningen, der so unødvendig begynder med Skjalds Driid, vilde ene og alene forberige Høfommelsen af Høfædernes og Skjaldningernes Stamfæder, og kunde der da, efter hans Død, endog blot være et ufuldendt, hvilken af de to Fortællinger Man skulde vælge, da maatte min upaatvovelig fæddes uden videre Betænkning. Men nu tør jeg paastaa, at om min Fortælling var, med Hensyn paa Skjald og Sammenheng, nok saa upassende og Ulys, derimod i disse Hensender den mest rimelige, jeg thiinge dog klare Ord til at løse min sprog, og da skal jeg stræbe at vise, ved Ord for Ord at gjennemgaae de vigtigste og klarste Linier.

Him ha Skuld gewat
To gællap hwiæ.
vil Udgjæverens oversættelse: "da han skulde begive sig bort til bestemte Tid" jeg har derimod i Rimet overfjet:

Da Skjald var hengangen
I Døden til Hæ.
At nu Skuld betoder i Eroget huerken meer eller mindre end Skjald, det være nu Vaabenet eller Manden læse Digter saavel som Krigen, at gewat (Imperfekt af gewitan) betoder ligesom det danske gik borte haare enhver Hæve og den lange Hætte, kan Man og lese i Sommers Drikken, og heraf se der da klart, først, at Skuld har maaske betyde Manden Skjald, siden Gang og Hættelse følger efter, og dernæst, at hvis Sammenhængen tillader det, kan selv disse blotte Ord aldeles rigtig overføres: Skjalds Død. Men her behøve vi ikke at tage det saa snar, thi skolem ra er Hæ, skolem er ogsaa Skap og gællap Trin, Hæd og kwile Dyhold, Hæve, og nu kan dog vel ingen

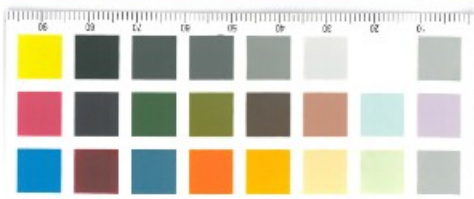
twile om at her staaer om Skjald at han døde, og at min Oversættelse er den eneste rigtigste. Hverledes nu Udgjæverens er kommet til sin, kan Ingen fortæde opløst af mig, men Saameget vil jeg dog sige, at han har gjort det klare Substantiv Skuld til Imperfekt af Dæket soolden som fundum stæves Skuld, men almindelig, som ogsaa her i Digtet s. Ex. S. 82, sooldo, hur de, i Kud e, og gjort det klare Imperfekt gewat til Infinitivet gewitan, og paa den Maade kan Man rigtig nok faae sære Ring ud.

Hi hine ha arbaron
To hrimes warofo
Swæ se gefitas
Swa he kella had
penden wardum weold
Wine Scyldinga
Leof hindruma
Lange ahte.

I mit Dæm hæter det:

Saa søge i Hænde
De hørlige Swæde
Det eig af Kong Skjald,
Til Stranden de bare
I forcelig Stæde
Den Hættelse saa kold,
De Hættelse udføde,
Som selv han besøst,
Mens Tungen han rædte
Paa Kennitshæst
Og stred med Hætte
De Hættelse saa ude
Saamenem god Dag.

Ordret staaer det: De hem da hendare til Hættens Hætt, de sære Skaldbræde, som selv han had, mens han havde Ord i sin Mægt, den Skjaldningens Hætt, den sære Hættelse, temmelig lange. Er nu dette rimeligelig saa, som det dog vistelig er, da er det jo ogsaa vist et Digterens formelle hævende Skjalds Hætt har hans Ring til Stranden efter hans Besøling i sit Hætt Dage, og altsaa er min Oversættelse iffe, som Udg. sære, Gællap, men et sære Udtryk af den gamle Skjalds utvilsomme Mening. Hvad derimod Udgjæverens Oversættelse er, maaske Andre bedømme, naar jeg nu staaer den udsætt og gjennemfætt: "Hættens Hættelse ved Strandskædden. Sine



Nyeste
Skilderie af Kjøbenhavn.

Tolvte Aargang. No. 72.

Udgivet og forlagt af Boghandler E. Seldin.

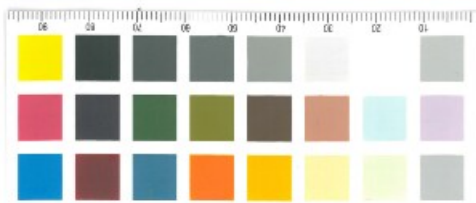
København, i Høje Kongel. allernaadigt Billedsk., med Breyepostene.

Torsdagen den 9 September 1815.

Ydmygt Begjering.

Jeg er en fattig Enke, og blev efterladt med fire smaa Børn, da min Mand, som vaarede i Bombardementet, døde Aaret derefter. Jeg ernærer mig og Børn ved Vadsf og Krensløring, og naar jeg ei dertil bruges, ved geav Spinning. Mine Arbeide har jeg ei lørt, og dertil bue ei heller mine fine Fingre. Det daglig Arbeidsomhed har jeg hidtil forberedt Føden for mig og Mine, og gode Folk, som jeg har tjent, komme mig til Hjelp med Skolepen for de to ælste Børn og med et og andet Klædningsstykke; men det er mig end nu ofte besværet nok at Kjøbe de humrige Maarer Matteler, da alle endda de rimelige Hævningsmidler ere døde, en Silb 10412 Bksh., et Vand Væd 8 à 9 M. s. Kartoffer har da ofte været min Tilflugt, og jeg og Børnene have taltet Gud for, at vi endnu kunne faae disse. Stuvets med sider Høst alle Kvit ere de en haade natende og velsmagende Spise; vi notes ofte med dem, kopper i Salt. Men nu hører jeg til min store Sorg, at Man overalt paa Landet vil brænde Brændevin af Kartoffer, og at derovd skal være stor Fordeel, at Man da sparer Heste og Vogn og Tid og Kjølf, som nu bruges, for at føre Kartoffer til Kjøleskæerne. Jeg tænker da sukende: hvorledes skal det saa gaae de fattige haade her og andre Stæder, naar de ogsaa skulle savne dette Fødemiddel, som de dog endnu, skøndt vanskeligt nok, kunne formaae at betale? Kartoffene maae,

naar de bestemmes til andet, fordeelagtigere Brug, da enden blive meget dyrere, eller maastee ei altid at faae, og i begge Tilfælde ere vi ligemeget at beslage, som ei kunne undvære denne Krugt til Livets Ophold. Vi synes nu, at 3 à 4 Rdml. er Ligt for 1 Skp. Kartoffer, som jeg ofte har kjøbt for 12 Kobberfl., og naar den nu kom til at koste 2 Mark, saa blev den ei mere for fattige Folk. Noget have vel tænkt mig med, at der nu avles mange flere Kartoffer end tilforn, at det kun er Overflødigheden heraf, som skal bruges til Brændevin, og at der endda bliver Nok til Føde; men jeg har aldrig mærket, at der har været for stor Overflød af denne Krugt, jeg har aldrig seet, at No-en, som solgte den, har manglet Afkøbtning. O, saa tænker jeg, at Kartoffene, saaledes som de foemere sig, og saaledes som de sælges, kunne vel besæte haade Jorden og Arbeidet, som anvendes paa dem. Ja! jeg tænker, at denne vel skuede Krugt, der kan bruges paa saa mange nyttige Maader, og har været saa meget paa de nærværende Tyrs Tider, ei er bestemt for Maaer Lovet. Men jeg kan jo her i min Enkeltighed tænke feil. Jeg vil derfor hellere kæntlig henvende mig til de gode Landmand, og haaber vist at blive hørt, naar jeg taler min og mange flere Fængendes Sag, naar jeg beder, at de dog vil lade deres fattige Næste leve med sig, at Mennesker Hjelplighed dog hos dem maae seire over Pengesgjærlighed! at de dog hellere ville handle med Sød og Kartoffer, end med Brændevin! Jeg antaae her indstændigt Alle dem, som have at byde og



raade, at de dog vilde forbaare sig over de Min-
ge, og især omme deres Tare, saa de ved stædig
Afskydsomhed ei skulde savne Livets Kornbrønde
der. Naar enhver Dødsde maatte foruindte sit
Køen, sine Kærlige og andre Frænder til Døds-
beviin, naar Hørdelen her ene fristende; vilde vel
og/saa Mæget af den Tare, som nu bringes til
Staden, forbruges til disse Dødsbrønde, og vi
færdige vilde da komme i Udsaaelse for Hørd
for Hørdend som for Hørd. Dog jeg vil et længere
plage mig med disse Betragtninger, men haabe at
Almøden ei heller herester skal savne Venner og
Talsmand.

Nok et Par Ord om Bjovulfs Drape.

(Slutning.)

Om alle det Forrige kan og vil jeg fatte mig kort.
Om den danske Bjovulf vil jeg kun sige at jeg
sagnet fra listig af Skjale Ordets Markværdig i Ind-
ledningen, har udtrykkelig anmærket at det
og/saa raneris var, og havde der ei været mig
umuligt at faae det til at falde i Verset, havde
jeg netop sat det i Almet for at undgaa en Ud-
læggelse jeg godt forudsaa. Resten en anden
Sang.

hiorte kaldet Udg. et sevsjøret Ord, men
at jeg i det Mindste ikke selv har gjort det, kan
Man see i Sommeres Lexikon.

Udg. siger at jeg, i Talem om 3die og 4de
Sang har lovet ham forbi han oversætter fyr ved
Sværd, men vil Læseren efterse Skildert No. 63,
da skal han finde det Andet, nemlig Udg. ere
Oversættelse af Talemædri hine fyrwyt heric
Mæsjerlighed som over ham, og her er da vist
ikke Stedet til at tvivle om enten Ordet fyr,
naar det stod for sig selv kunde oversattes
Sværd eller Iffe. At fyr saaledes virkelig er
Ild har jeg jo aldrig nævnt, men derfor bliver
fyrwyt aldrig en Davn, og derom, om de ignes
engari i Oversættelsen S. 20 og i Index verum
S. 237 var jo Talem. Sværdet eller den be-
kjendte Ring af Ordens Dreg kan være forskellig
i Poetie og Prosa, heretillig Udg. til i eet
og samme Digt at oversatte de samme Ord
paa den mest medfæres Maade, hvilket kan

trostlig indrømmer at have gjort (Skildert No.
64) vil jeg ikke underlæge, men at et saadant
Sprog eller Digt ikke var til synderlig Gaan, der
ved jeg nok.

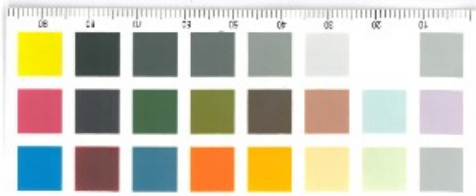
Udg. kan slet ikke lide, at jeg har rettet de
300 Mand han i sjette Sana S. 31 tiluigger
Bjovulf til: tredive Mandes Stykke, og
paaheer at XXIXtes er tredive Stykke, som
da rigtig nok blev ikke tre men sex hundrede,
men jeg vil blot bemærke, at hvad det saa end
var, staer der udtrykkelig at Bjovulf havde det i
sit Haandtag, om his mundgripe, og det blev
dog med de 300 eller 600 Mand lidt vel Mæget.

Om Bjovulfs Dødsen vil jeg kun sige, at
efter Ordene (S. 36): Svend til Higelaf (sænkend
Higelace) nævnes Dødsene, men ingen Grav
og Meningen kan da vel ikke være tvivlsom.

Ved syvende Sang (Sjette er en Troffel)
havde jeg bemærket Læserens Usædelighed, som Ud-
gøveren selv indrømmer ved nu at gjøde en splinter-
vise Oversættelse, som jeg ei vil opholde mig ved
at broste, men kun anmærke at Ordet handbonan
som Udgøveren her vil gjøde til Oersævelse og
S. 186 til en forlin Haand (manu periculosa)
uoversætelig er som et Ord som handbonan S. 102
hvor Udg. selv oversætter det ved Draak (Haa-
bane) og kan ikke paa noget af Sværdens ender-
stedes oversættelse. Det interesserer mig paa sinen
Maade at gjøre et nyt Navn, men naar der
staer at Væstjov blev heafolste to handbonan
da vilinger Grammatiken mig til at antage Heafol-
laf for et Navn.

Om 8de og 9de Sang, hvis Dunkelhed jeg
selv indrømmede, tier jeg helst, til jeg ved Væ-
stjov, men siden Udg. med saa grammatisk en
Sværd spørger mig hvor Nominativet til Ramis
(S. 41) skal komme fra, naar det ikke maas være
holm, vil jeg dog spørge lajn hvorfor Ramis
endelig skal have en Nominativ og ikke kan nævnes
som saamengt et Ord maas med en Heisvend in-
ressu obliquo sein henfo her, og endvidere, hvor
Man skal faae et Subjekt til Verber vider
naar Man river holm ud af ders Favn?

Om Volsungen kan jeg nu ikke sige meer end
jeg har sagt, og om Ordet kapole kun anmærke at
i Sommeres Lexikon oversættes kapul Grundvold
og floopl Taan, hvorfor Man nu skulde vælge
det mest utvilsomme i alle Maader, ved jeg ikke.



raade, at de dog vilde forbaare sig over de Min-
ge, og især omme deres Tare, saa de ved stædig
Afskydsomhed ei Kaldt saane Uværdige for-
der. Naar enhver Værdig maatte foruindte sig
Kæm, saa Kæmte og andre Stædte til Væm-
kevin, naar Hørdelen her ene fristende; vilde vel
og saa Mægt af den Tare, som nu bringes til
Staden, forbruges til disse Væmberier, og vi
færdige vilde da komme i Ujæfna stor Nød for
Hæderend som for Føde. Dog jeg vil et længere
plage mig med disse Befunderinger, men haabe at
Almoden ei heller herester Kal saane Venner og
Læsmænd.

Nok et Par Ord om Bjovulfs Drape.

(Slutning.)

Om alle det Forrige kan og vil jeg fatte mig kort.
Om den danske Bjovulf vil jeg kun sige at jeg
sænt fra listig af Kjøle Ordets Markværdi i And-
ledningen, har udtrykkelig anmærket at det
og saa ræntes var, og havde der ei været mig
umuligt at faae det til at sætte i Verset, havde
jeg netop sat det i Almet for at undgaa en Ud-
legelse jeg godt forudsaa. Resten en anden
Gang.

hiorte kaldet Udg. et sefuldt Ord, men
at jeg i det Mindste ikke selv har gjort det, kan
Man see i Sommer Lexikon.

Udg. siger at jeg, i Talem om 3die og 4de
Gang har lovet ham forbi han oversætter fyr ved
Sværd, men vil Kæften efteres Skildert No. 63,
da skal han sige sig Andet, nemlig Udg. ere
Oversættelse af Talemaadens hine fyrwyt heric
Nedsjættelse som over ham, og her er da vist
ikke Stedet til at tvivle om enten Ordet fyr,
naar det stod for sig selv kunde oversattes
Sværd eller Iffe. At fyr saaledes virkelig er
Ild har jeg jo aldrig nævnt, men derfor bliver
fyrwyt aldrig en Davn, og derom, om de ignes
engari i Oversættelsen S. 20 og i Index verum
S. 237 var jo Talem. Kvættede eller den de-
sjænde Ting at Ordens Brug kan være forskellig
i Poetie og Prosa, berettiger Udg. til i eet
og samme Digt at oversætte de samme Ord
paa den mest medfærdige Maade, hvilket han

trostlig indrømmer at have gjort (Skildert No.
64) vil jeg ikke underlign, men at et saadant
Sprag eller Digt ikke var til synderlig Gaan, der
ved jeg nok.

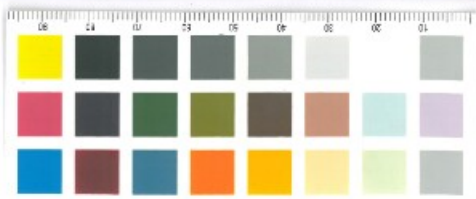
Udg. kan slet ikke lide, at jeg har rettet de
300 Mand han i sytente Sana S. 31 tiluigger
Bjovulf til: tredive Mandes Styrke, og
paaheer at XXIXtes er tredive Styrke, som
da rigtig nok blev ikke tre men sex hundrede,
men jeg vil blot bemærke, at hvad det saa end
var, staer der udtrykkelig at Bjovulf havde det i
sit Haandtag, om his mundgripe, og det blev
dog med de 300 eller 600 Mand lidt vel Mægt.

Om Bjovulfs Væden vil jeg kun sige, at
efter Ordene (S. 36): Væden til Hjelat (sæntend
Hjelace) nævnes Vædne, men ingen Grav
og Væningen kan da vel ikke være tvivlsom.

Ved syvende Sang (S. 77) er en Truffel
havde jeg bemærket Vædningens Uværdighed, som Ud-
gøveren selv indrømmer ved nu at give en splinter-
væde Oversættelse, som jeg ei vil opholde mig ved
at broste, men kun anmærke at Ordet handbonan
som Udgøveren her vil gjøre til Oersævelse og
S. 186 til en forlæn Davn (monu periculosa)
uoversættelig er som et Ord som handbonan S. 102
hvor Udg. selv oversætter det ved Drah (Haa-
bane) og kan ikke paa noget af Støberens under-
lede oversættelse. Det interesserer mig paa sinen
Maade at gjøre et nyt Navn, men naar der
staer at Vættjen blev heafolde to handbonan
da vilnger Grammatiken mig til at antage Hætt-
laf for et Navn.

Om 8de og 9de Sang, hvis Dunkelhed jeg
selv indrømmede, tier jeg helst, til jeg ved Væ-
ffed, men siden Udg. med saa grammatisk en
Bekærd spørger mig hvor Nominativet til Ramis
(S. 41) skal komme fra, naar det ikke maas være
holm, vil jeg dog spørge lajn hvorfor Ramis
endelig skal have en Nominativ og ikke kan nævnes
som saamengt et Ord maas med en Hættend in-
eslu obliquo sein henfo her, og endvidere, hvor
Man skal faae et Subjekt til Verber vider
naar Man tierer holm ud af ders Davn?

Om Vættungen kan jeg nu ikke sige meer end
jeg har sagt, og om Ordet kapole kun anmærke at
i Sommer Lexikon oversættes kapul Grundvold
og Kæopl Taan, hvorfor Man nu skulde vælge
det mest ualmelige i alle Maader, ved jeg ikke.



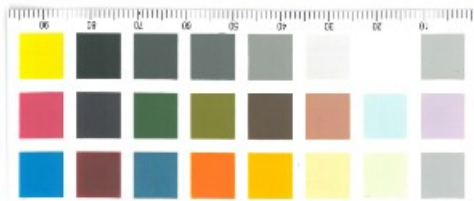
Om hvad Hælfidne (S. 78) vil jeg kun sige, at naar det ikke fortales om Hædgar, da er det, overimod Hælfidens bestandige Værd, i Herrioden selv intet Subjekt til Verbet lægges af Hælfidne, samt at Sværdet siden udsættelig nævnes mellem Sværdet.

Uda. Gjør sig ret saare lystig over disse mine Ord (Skildriet No. 64) at ihvorvel 160e og 170e Sang ere mig dunkle, ser jeg dog lige for mig at en Hængest med sine Kræfter fulgde Danneheren og omtales som den egentlige Hædning. Dette skal allerede være taabelig Snak, fordi Hængest, som gjæstede Kræfterne, maatte da været sit Hædningens Hænde og Hændebrøder; men kan Man da ikke gjæstede sine Venner, og saader det ikke udtrykkelig S. 86 at de gik til Friesland for at besøge Venner, og see til deres Hjemstavn Nefkun freondum, geskon hamas. Vigtigere maas den Indvending synes, at Hængest kunde være et almindeligt Udtryk for en Sofong, og derfor har jeg ikke heller anset Ordet mellem de aabenbare Mandenævne der ere forvandlede, men naar Man ved, hvad det jo er uretelligt, at Hængest er et Mandes navn, naar det i den hele Tale om Hængest ingen Hængest nævnes for Danneheren, huds det ikke er Hængest, naar Man ser ingen Exempler ved sig, at dette Navn er brugt som et Appellativ, naar Tiden og Stedet kan, saalidt vi ved, tillade at anset denne Hængest for den Hædning af dette Navn, og naar endelig Grommarifien paa osfligge Steder si tillader at tage Ordet appellativt, da mener jeg at have aabenbare Ret. Vider at udsætte dette vil jeg anfætte, og kun bemærke, at naar Uda. siger: Wig hengeste er et Sværd, sin hengeste Sværdan sin og Dain hengeste Sværd, da svarer Grommatifien fort og vedt: Hængest er en klar Dain der leder hver vore god for sig og tilføjer sa kun hvad der rækkes og rimet den. En i flere Hædninge mærkelig Ting, og som i mine Mine var nok til at bevise at det baade er om en Hængest og om den bekjendte Hængest, er jeg hændelsesvis kommet oppe og tror dog at feruise Hædning ved Hædning. Hos Lids i hans Lingve. Septentrioual. Thesaur. T. 1. P. 192 findes et Brudstykke der fortales som den eneste Grund af et sammelt angelforsigt Digt, der efter Brudstykke at slutte, maas have været et saare poetisk og indre

lig bekligt Kvad, hvor en Skjold Hædning indføres talende og venter alle sine hændelse Hædning, medens finale sang og Maanen flinned under Skj. Da opstod en guldbred Hædning og derilande Siget ved (ubestemt) Hædning Hædning, som Ludfærdne kaldte Siget), Ordet og Gudlak og Hængest selv. Naar Man nu i Hængest Drape finder en Hængest i Skjoldungens Hædning og ved Siden af en Gudlak og Oslaf S. 88, da kan Man dog vel ikke tvivle om at have en Mand og samme Mand for sig, og at en angelforsigt Skjold maatte den hændelse Hængest, naar han saade Hængest selv, behøver dog vel heller intet Bevis. Kunde der ellers findes Mene af dette Digt, vilde det usædvanlig saare oplene til alene mangt et Sted i Hængest Drape, men og i det hele Angelforsigt Oslaf, og Muligheden for Man vel, ved at see paa Hængest Drape, paa Engellændernes Forhold til deres litteraire Slætte, og Stedet hvor Hængest fandtes (i en Hængest Samling) trostlig antage. At jeg nu, paa saadanne Grunde udgav det for Tist at en Hængest omtales som Danneherens Hædning, kan jeg aldrig angre, men om Uda. kan bevise jeg bevedt har fort taabelig Snak, der blive hans Dag.

Det tunstle Seed om Hængest S. 92, vil jeg her saalidt som hild indlade mig videre paa, end at sige: ikke det men Hængest som Dronningen gav Hængest, og om hvilken Hængest klarlig siger at næst efter Hængest, har han ikke hørt tale om noget Hængest, den Hængest Hængest, og at han kaldes der Hængest Hængest er saa vist, som at der saader Hængest hans Neta Sværd, og saa vist som at Neta Hængest er en klar Hængest det kan kun som ikke ved det, see i Hængest og i Hængest Hængest.

Jeg har, i Anledning af 24de Sang, sagt, at Hængest gav ikke Hængest Hængest, thi det var smeltet i det Hængest, men kun Hængest som ene var blevet tilovers, og hængest de mærkelige Hængest Hængest. Uda. svarer, om Hængest ikke ved at hild i Hængest, om Hængest i Edda bruges for det hele Hængest. Heril svarer Manden, at hvore vil han ikke trost, men at Uda. burde vide at det S. 122 saader om Hængest Hængest, hvor foruhenligt det var at det aldeles smeltede (Hængest) er som Hængest den opløst, hvilket Uda. dog selv har overjat.



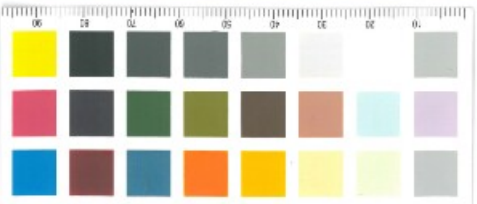
Om hvad Hælfidene (S. 78) vil jeg kun sige, at naar det ikke fortales om Hædgar, da er det, overimod Hælfidens bestandige Værd, i Herrioden selv intet Subjekt til Verbet lægges af Hælfidene, samt at Sværdet siden udsættelig nævnes mellem Søverne.

Uda, efter sig ret saare lystig over disse mine Ord (Skildriet No. 64) at ihvorvel 16de og 17de Sang ere mig dunkle, ser jeg dog lige for mig at en Hængest med sine Kræfter fulgde Danneheren og omtales som den egentlige Hædning. Dette skal allerede være taabelig Snak, fordi Hængest, som gjæstede Kræfterne, maatte da være sit Hædningens Hænde og Hændebrøder; men kan Man da ikke gjæstede sine Venner, og saader det ikke udtrykkelig S. 86 at de gik til Friesland for at besøge Venner, og see til deres Hjemstavn Nefnans freondum, geskon hamas. Vigtigere maas den Indvending synes, at Hængest kunde være et almindeligt Udtryk for en Søfange, og derfor har jeg ikke heller anset Ordet mellem de aabenbare Mandenævne der ere forvandlede, men naar Man ved, hvad det jo er uretligt, at Hængest er et Mandes navn, naar det i den hele Tale om Hædning ingen Hængest nævnes for Danneheren, huds det ikke er Hængest; naar Man int ingen Exempel ved paa, at dette Navn er brugt som et Appellativ, naar Tiden og Stedet kan, saalidt vi ved, tillade at anset denne Hængest for den Hædning af dette Navn, og naar endelig Grommarifien paa osfligge Steder vi tillader at tage Ordet appellativt, da mener jeg at have aabenbare Ret. Vider at udsætte dette vil jeg anfætte, og kun bemærke, at naar Uda, siger: Wig hængeste er et Sværd, sin hængeste Sødannen sin og Dain hængeste Sværd, da svarer Grommatifien fort og vedt: Hængeste er en klar Dain der løber hver vore god for sig og tilføjer sa kun hvad der rækkes og rimet den. En i flere Hænder mærkelig Ting, og som i mine Mine var nok til at bevise at det baade er om en Hængest og om den bekjendte Hængest, er jeg hængest hængeste somme ovis og tror dog at feruise Hæde ved Hædning. Hos Lids i hans Lingv. Septentrional. Thesaur. T. 1. P. 192 findes et Brudstykke der fortales som den eneste Grund af et sammelt angelsjisk Digt, der efter Brudstykke at slutte, maas have været et saare poetisk og indre

lig bekligt Kvad, hvor en Skjold Hæfte indføres talende og vover alle sine hængeste Hæde, medens finale sang og Maanen flinned under Skj. Da opstod en guldbred Hædning og derilande Siget ved (ubestemt) Hædning Hædning, som Ludskerne kaldte Hædning, Ordet af Gudlak og Hængest selv. Naar Man nu i Hængest Drape finder en Hængest i Skjoldungens Hædning og ved Siden af en Gudlak og Hædning S. 88, da kan Man dog vel ikke tvivle om at have en Mand og samme Mand for sig, og at en angelsjisk Skjold maatte den hængeste Hængest, naar han saade Hængest selv, behøver dog vel heller intet Bevis. Kunde der ellers findes Mene af dette Digt, vilde det usædvanlig saare oplene et alene mangt et Sted i Hængest Drape, men og i det hele Angelsjiskes Ord, og Muligheden for Man vel, ved at see paa Hængest Drape, paa Engellændernes Forhold til deres litteraire Slætte, og Stedet hvor Hængest fandtes (i en Hængest Samling) trostigt antage. At jeg nu, paa saadanne Grunde udgav det for Tist at en Hængest omtales som Danneherens Hædning, kan jeg aldrig angre, men om Uda, kan bevise jeg bevedt har fort taabelig Snak, der blive hans Dag.

Det dunkle Sted om Hængest S. 92, vil jeg her saalidt som hængest mig videre paa, end at sige: ikke det men Hængest som Dronningen gav Hængest, og om hvilken Hængest Hængest siger at næst efter Hængest, har han ikke hørt tale om noget hængest Hængest, den hængest Hængest, og at han kaldes der Hængest Hængest er saa vist, som at der saader Hængest hængest Hængest, og saa vist som at Nefnans Nepos er en klar Hængest det kan kun som ikke ved det, see i Hængest og i Hængest Hængest.

Jeg har, i Anledning af 24de Sang, sagt, at Hængest gav ikke Hængest Hængest, thi det var smeltet i det hængest Hængest, men kun Hængest som ene var blevet hængest, og hængest de mærkelige Hængest hængest. Uda, svarer, om Hængest ikke ved at hængest Hængest, om hængest i Edda bruges for det hele Hængest. Her til svarer Manden, at hængest vil han ikke trost, men at Uda, burde vide at det S. 122 saoder om Hængest hængest, hvor foruventet det var at det aldeles smeltede (hængest) er som Hængest hængest, hvilket Uda, dog selv har overjat.



Erst mirum quod totus liquoris fuerit, glaciis
 similimus. At Træskeløbet var Styk det saet
 baade i de foregaende Vinter og i de følgende,
 hvor der tilfældig saar at kun Hjaltet blev tilbage,
 og naar nu Bjovulf siden S. 126 taler om dette
 hilt og naar det S. 127 gives Fredgar i Haand
 og detes Runer Raabes, da havde Man vel Hjel-
 sig Grund til ved hilt her kun at forstaae Hjal-
 te et om Dødet end ellers, hvad jeg ikke ved, og
 Sommer fortæller, saaledes findes brugt for det hele
 Sværd. I Andvendingen, at han stort et Sagn som
 det der omtales er kunde faae Ham saa Hjaltet,
 er der tvivlen Udgod, efter min, men den gamle
 Stjals egen Sag at forsvare, men naar hans
 Vane vil jeg dog erindre, at naar han først har
 tilføjet Bjovulf tredivs Mandes Styrte og ud-
 trykkelig sagt (S. 118) at det Jette Sværd, som
 naturligt, var enhver anden Mand end Bjovulf
 for svært, da kan han forde at vi skal maale
 Sværdet efter Bjovulf og Hjaltet tydelig efter
 Sværdet, hvorved der, som Man ses seer, bliver
 Rum til Adskillig.

Det skal ogsaa være gælt, at jeg tager Here-
 mod i 24de Sang for et Mandens navn, men da
 Udg. ei kan nægte, at det er et gammelt kendt
 Navn, da han selv tilføjer at det i den 14de
 Sang tales om Helten Hermod, og ei kan nægte,
 at det i den 24de tales om en Helt, der ei gives
 andet Navn end Heremod S. 129, kan jeg spare
 videre Drøis.

Med en Værd, der ved Heltens befandt sig
 paa et uretete Sted, kedsager Udg. sig over at jeg
 tilskriver ham den Beskyldning for Blodtørsk, som
 Runerne lægger paa Hæretes Daatter, Hjalts
 Dronning, men hvad kan jeg sige, naar den
 ikke findes i Træten. Der findes, som sagt, nogle
 mig dunkle Ord i denne Fortælling, som hindre
 mig se, naar jeg, som her er nødvendigt, vil and-
 gaar selv den mindste Fejltagelse, at oversætte den,
 men her behøves det ikke heller, thi ligesom det er
 klart at Skjalden kunde dog ikke sige selv om den
 æreigste Kvinde, at Hæren turde nærne sig det
 Dyr uden dets Frue Nædig hat doxte etc.
 (S. 145) saaledes er det jo dog et soleklart Ver-
 dit baade midt hendes mageløse Gudsomhed imod
 Kongens Vener og med hendes Hjemsteds, at hun
 (S. 149) staaede i Hallen for den hjemkomne
 Bjovulf og vilde Kongens Mand at Venfæd.

At at Hæbe en anden Hæretes Daatter, blot
 for at den saet kan blive ved at være et Udyr,
 er en Udflugt jeg i det Mindste ikke finder min
 Regning ved at gride til; heller vil jeg for dog ikke
 ganske onsket at glemte saa klare Tegn, bemærke
 den Tydelighed at Ego egion taler om en
 svensk Kong Hæretes Daatter hvid Jomfrubur
 vognedes af Udg. (Edir, Steph. 169) thi vel kan
 jeg ikke rime de Fortællinger sammen, men mærke-
 lig bliver Tydeligheden ikke desmindre.

Udg. passer det skriver med Ego egion Na-
 tur at oversætte Sana Frodon ved: til Hæretes
 Søn, men er det sandt hvad Hæretes siger (T. I
 P. 11) at Sana Søn har i Doriv baade sunn og
 sunn, er det foregaende og tilsvarende Respectiv
 gladium upastoralis Doriv, som Man maas slette
 af Parabigmet hos Hæretes P. 16 og er endelig
 frodon Genitiv sem Parabigmet Vitreg, Vitregam
 synes at læse; da vilde jeg hellere sige at de om-
 røstede Ord umulig taale en anden Overlæs-
 telse end den jeg har givet, uden videre at indla-
 mig paa den dunkle Tale om saanne Hæretes Søn
 S. 132 r.

Da ingen af vilde tale om det utopiske Hæ-
 retes og hans nonentiske Søner, som Udg. behager
 at udtrykke sig, var at prøve Hæretes Taalmodig-
 het for haardt, og efter da at have læst Hæretes
 for alle de Hæter Udg. her antaget, indlader jeg
 roslig Sagen til Doms hos Bogstærke her og hvert
 Sted.

Kun to Bemærkninger meer jeg end til Sats-
 ning gælt, og den første er, at Hægen skal mene
 jeg indbilder mig at være mere end hvad jeg er,
 en van og kat Begyndes i det engelske Sprog,
 fordi jeg med Held har læstet fere Grammatik og
 Exister i Marken med en Mand der beaader sig
 paa 25 Aars Studium, i det hange nu sammen
 med dette Studium som det kan og vil, saa har
 jeg her kun afværet det ved det lille uhyldige
 Kneb, at tie, eller udtrykke mig varions, hvor jeg
 ikke vidste ret Besked, og idelig at spørge Hæretes
 og Søner, hvad de meende om min Mening,
 førend jeg pttæds den. Hædet Udg. bruge samme
 Kneb, vilde ethvært andet og hele denne Tvist og
 en stor Deel af mit Arbejde været oversædig, og
 det er Altsammen Nøget, jeg gjerne vilde ønsket.

Den anden Bemærkning er et lidt egenomtigt,
 men dog loofligt Dufft, at nemlig vilde Folk dog



Erst mirum quod totus liquoris fuerit, glaciæ
 similimus. At Træskeløbet var Styk det saet
 baade i de foregaende Vinter og i de følgende,
 hvor der tilfældig saar at kun Hjaltet blev tilbage,
 og naar nu Bjovulf siden S. 126 taler om dette
 hilt og naar det S. 127 gives Fredgar i Haand
 og detes Runer Raabes, da havde Man vel Hjel-
 sig Grund til ved hilt her kun at forstaae Hjal-
 te et om Odet end ellers, hvad jeg ikke ved, og
 Sommer fortæller, saaledes findes brugt for det hele
 Sværd. Indvendingen, at saa stort et Sagn som
 det der omtales er kunde faae Nam paa Hjaltet,
 er der tvivlen Udgod, efter min, men den gamle
 Stjals egen Sag at forsvare, men paa hans
 Vane vil jeg dog erindre, at naar han først har
 tilføjet Bjovulf tredivs Mandes Styrte og ud-
 tryffeligt sagt (S. 118) at det Jette Sværd, som
 naturligt, var enhver anden Mand end Bjovulf
 for svært, da kan han fordrø at vi skal maale
 Sværdet efter Bjovulf og Hjaltet tyen efter
 Sværdet, hvorved der, som Man ses seer, bliver
 Nam til Adskillig.

Det skal ogsaa være gælt, at jeg tager Here-
 mod i 24de Sang for et Mandensnam, men da
 Udg. ei kan nægte, at det er et gammelt kendt
 Nam, da han selv tilføjer at det i den 14de
 Sang tales om Helms Hermod, og ei kan nægte,
 at det i den 24de tales om en Helt, der ei gives
 andet Nam end Heremod S. 129, kan jeg spare
 videre Drøit.

Med en Værd, der nok hælter befandt sig
 paa et uretters Sted, kedsager Udg. sig over at jeg
 tilskriver ham den Beskyldning for Blodtørsk, som
 Runerne lægger paa Hærets Daatter, Hjalts
 Dronning, men hvad kan jeg Kubet, naar den
 ikke findes i Træten. Der findes, som sagt, nogle
 mig dunkle Ord i denne Fortælling, som hindre
 mig se, naar jeg, som her er nødvendigt, vil and-
 gaar selv den mindste Keltogelse, at oversætte den,
 men her behøves det ikke heller, thi ligesom det er
 klart at Skjalden kunde dog ikke sige selv om den
 æreigste Kvinde, at Hæsen turde nærne sig det
 Dyr uden dets Frue Nædig hat doxte etc.
 (S. 145) saaledes er det jo dog et soleklart Ver-
 dit baade midt hendes mageløse Gudsomhed imod
 Kongens Vener og midt hendes Hjemsteds, at hun
 (S. 149) staaede i Hallen for den hjemkomne
 Bjovulf og vilde Kongens Mand at Venfæd.

At at Hæse en anden Hærets Daatter, blot
 for at den saette kan blive ved at være et Udyr,
 er en Udflugt jeg i det Mindste ikke finder min
 Regning ved at gribe til; heller vil jeg for dog ikke
 ganske onsket at gjenage saa klare Ting, bemærke
 den Tyndelighed at Ego og Ios taler om en
 svensk Kong Hærets Daatter hvid Jomfruar
 vognedes af Udg. (Hist. Steph. 169) thi vel kan
 jeg ikke rimt de Fortællinger sammen, men mærke-
 lig bliver Tyndeligheden ikke desmindre.

Udg. passer det skriver med Ego og Ios Na-
 tur at oversætte Sina Frodon ved: til Hædes
 Søn, men er det sandt hvad Hæde siger (T. I
 P. 11) at Sina Søn har i Dødt baade Sina og
 Sina, er det foregaende og tilsvarende Respectiv
 gladium upostivtlig Dødt, som Man maae slette
 af Parabigmet hos Hæde P. 16 og er endelig
 frodon Genitiv som Parabigmet Vitreg, Vitregam
 synes at læse; da vilde jeg hellere sige at de om-
 røstede Ord umulig taale en anden Overlæs-
 telse end den jeg har givet, uden videre at indla-
 mig paa den dunkle Tale om Sina, Hædes Søn
 S. 132 r.

Da ingen af vilde tale om det utopiske Hæ-
 det og hans nonentiske Søner, som Udg. behager
 at udtrykke sig, var at prøve Kæmpe's Laalmslæ-
 het for haardt, og efter da at have læst Hædes
 for alle de Hæde Udg. her antaget, indlader jeg
 rolig Sagen til Doms hos Bogstærke her og hvert
 Sted.

Kun to Bemærkninger maae jeg end til Sats-
 ning gælt, og den første er, at Hægen skal mene
 jeg indbilder mig at være mere end hvad jeg er,
 en paa og kat Begyndes i det engelske Sprog,
 fordi jeg med Held har læst flere Grammatik og
 Exister i Værken med en Mand der berøber sig
 paa 25 Aars Studium, thi det hange nu sammen
 med dette Studium som det kan og vil, saa har
 jeg her kun afværet det ved det lille uhyldige
 Kneb, at tie, eller udtrykke mig varions, hvor jeg
 ikke vidste ret Besked, og idelig at spørge Hæde
 og Søner, hvad de meende om min Mening,
 førend jeg pttæds den. Hæde Udg. bruge samme
 Kneb, vilde ethvært andet og hele denne Tvist og
 en stor Deel af mit Arbejde været overskudigt, og
 det er Altsammen Nøget, jeg gjerne vilde ønsket.

Den anden Bemærkning er et lidt egenmægtigt,
 men dog loofligt Dufft, at nemlig vilde Folk dog



